

Дончо Славчевъ

Захаръ и захаринъ

Обичашъ ли сладкитѣ нѣща ?

— Много.

Не се съмнявамъ. И азъ ги обичамъ. Когато бѣхъ малъкъ като тебе, често захаросвахъ сладката на майка си, защото съ една и сѣща лъжичка, вече намокрена съ слюнка, бъркахъ два пѣти въ бурканчето. И майка ми често се караше. Вѣроятно и ти правишъ тия пакости. Сега, макаръ да съмъ вече възрастенъ човѣкъ, пакъ обичамъ да си похапвамъ сладки нѣща.

У насъ, въ Бѣлгария, ние можемъ да ядемъ доста захаръ, защото не е скѣпа и защото се произвежда въ нашата страна. Захарното цвѣкло, което се сѣе почти вредъ въ страната въ достатѣчно количество, се преработва въ петъ захарни фабрики: въ Горна-Орѣховица, Русе, Пловдивъ, Горна-Митрополия, Плѣвенско, и Камено, Бургаско. Въ нашата страна за една година се изяжда около 30 милиона килограма захаръ, която прави срѣдно на човѣкъ по петъ килограма на година. Това е много малко. А по-рано е било още по-малко: преди тридесетъ години на човѣкъ се е падало само по $2\frac{1}{2}$ килограма. Още по-рано, презъ миналия вѣкъ, захаръта за бѣлгаритѣ е била скѣпо излишество.

Сега захаръ у насъ яде главно градското население. На село захаръ се яде по-малко. Виждалъ съмъ селски кѣщи, въ които захаръта се пази въ иконостаса и се дава само на болни хора. Здравитѣ ядатъ други сладки нѣща: плодове — прѣсни и сушени, тикви, петмезъ, мармеладъ, варено цвѣкло. Употрѣбата на захаръта у насъ — и то предимно между градското население — се увеличава презъ последнитѣ тридесетъ години.